

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր յոթանասունինը

Կեսգիշերյան աղաղակը և Հռոմի մարգարեական դերը. վերջին օրերի բացահայտումը Դանիելի գրքում

Jeff Pippenger

2024-04-09

Այժմ մենք սուրբ հողի վրա ենք՝ Դանիելի գրքի առումով, որովհետև հասել ենք այն համարներին, որոնք ներկայացնում են Կեսգիշերյան աղաղակը հարյուր քառասունչորս հազարի համար: Այս համարները նաև նույնացնում են բարձրացված դրոշակի կրողների կնքումը: Սրանք այն համարներն են, որոնք Դանիելի գրքից վերջին օրերին վերաբերող այն բաժինն են, որ բացվում է, և ներկայացնում են Դանիելի այն արտահայտությունը Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության մասին, որը բացվում է, երբ «Ժամանակը մոտ է», հենց այն բանից առաջ, երբ փորձության ժամանակը փակվում է տասնվեցերորդ համարում:

Հռոմն է, որ հաստատում է տեսիլքը, ինչպես ներկայացված է տասնմեկերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարում, և ուստի կարևոր է, որ տասնմեկերորդից մինչև տասնհինգերորդ համարներով ընթանալիս ուշադիր դիտարկենք Հռոմը, քանի որ այնտեղ, որտեղ «տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորչում է», իսկ եթե չհավատաք Եսայիայի յոթերորդ գլխի ութերորդ և իններորդ համարներին, «անշուշտ չեք հաստատվի»:

Ուրիա Սմիթն իր «Daniel and the Revelation» գրքում առնվազն չորս անգամ վկայակոչում է մի մարգարեական կանոն: Այդ կանոնը սահմանում է, որ մարգարեության մեջ մարգարեական ուժը չի նույնացվում, մինչև որ «կապվի» Աստծու ժողովրդի հետ: Առաջին հիշատակության մեջ նա դրան անդրադառնում է մարգարեական վկայության մեջ Բաբելոնի ներմուծման հետ կապված:

«Մեկնաբանության հստակ կանոն է, որ կարող ենք ակնկալել, թե ազգերը մարգարեության մեջ պիտի հիշատակվեն այն ժամանակ, երբ այնքան են առնչվում Աստծո ժողովրդի հետ, որ նրանց հիշատակումը անհրաժեշտ է դառնում սուրբ պատմության արձանագրությունները ամբողջական դարձնելու համար»: Ուրիայի Սմիթ, Daniel and the Revelation, 46:

Առնվազն ևս երեք այլ առիթներով Սմիթն անդրադառնում է այդ կանոնին, և այդ երեքից յուրաքանչյուրում նա մատնանշում է հրեաների «դաշինքը», սակայն մի հղման մեջ նա նույնացնում է այդ դաշինքի կատարումը մ.թ.ա. 162 թվականին, մինչդեռ մյուս երկու հղումները համակարծիք են ժամանակակից պատմաբանների հետ, որոնք հրեաների և Հռոմի «դաշինքի» կատարումը վերագրում են մ.թ.ա. 161 թվականին:

«Ավելորդ է ընթերցողին հիշեցնել, որ երկրային կառավարությունները մարգարեության մեջ չեն ներկայացվում, մինչև որ որևէ կերպ կապված չդառնան Աստծո ժողովրդի հետ: Հռոմը կապված դարձավ հրեաների՝ այն ժամանակվա Աստծո ժողովրդի հետ, հանրահայտ Հրեական դաշնագրով, մ.թ.ա. 161 թ. 1

Մակաբայեցիներ 8, Հովսեփոսի «Հնախոսություն», գիրք 12, գլուխ 10, բաժին 6, Prideaux, հ. II, էջ 166: Բայց սրանից յոթ տարի առաջ, այսինքն՝ մ.թ.ա. 168-ին, Հռոմը նվաճել էր Մակեդոնիան և այդ երկիրը դարձրել իր կայսրության մի մասը: Ուստի Հռոմը մարգարեության մեջ ներկայացվում է ճիշտ այն ժամանակ, երբ, այժի նվաճված մակեդոնական եղջյուրից էլնելով, նա գնում է նոր նվաճումների՝ այլ ուղղություններով: Հետևաբար նա մարգարեին երևաց, կամ այս մարգարեության մեջ կարող է պատշաճ կերպով ներկայացվել, որպես դուրս եկող այժի եղջյուրներից մեկից»: Ուրիա Սմիթ, Daniel and the Revelation, 175:

Սակայն Սմիթը նաև նշում է, որ դա եղել է մ.թ.ա. 162 թվականը:

«Նույն գործությունը նաև պետք է կանգնեք Սուրբ երկրում և սպառեք այն: Հռոմը Աստծո ժողովրդի՝ հրեաների հետ դաշինքով կապվեց մ.թ.ա. 162 թվականին, և այդ թվականից ի վեր այն նշանավոր տեղ է զբաղեցնում մարգարեական ժամանակագրության մեջ: Սակայն Հրեաստանի վրա իշխանություն չստացավ իրական նվաճմամբ մինչև մ.թ.ա. 63 թվականը, և այնուհետև՝ հետևյալ կերպ»: Ուրայա Սմիթ, Daniel and the Revelation, 259.

Եվ ապա, երբ նա երրորդ անգամ հիշատակում է այդ իրադարձությունը, նա կրկին ասում է՝ մ.թ.ա. 161 թվական:

«Կայսրության աշխարհիկ իրադարձությունների միջով մեզ իջեցնելով մինչև յոթանասուն շաբաթների ավարտը՝ մարգարեն, 23-րդ համարում, մեզ վերադարձնում է այն ժամանակը, երբ հռոմեացիները Հրեական դաշնագրի միջոցով անմիջականորեն առնչվեցին Աստծո ժողովրդի հետ՝ Ք.ա. 161 թ.. այդ կետից հետո մեզ ուղեկցում են իրադարձությունների ուղիղ շարքով մինչև եկեղեցու վերջնական հաղթանակը և Աստծո հավիտենական թագավորության հաստատումը: Հրեաները, ծանրորեն ճնշված լինելով սիրիական թագավորների կողմից, պատգամավորություն ուղարկեցին Հռոմ՝ հայցելու հռոմեացիների օգնությունը և նրանց հետ մտնելու «բարեկամության և դաշնակցության դաշինքի» մեջ: 1 Մակաբայեցիներ 8; Prideaux, II, 234; Josephus's Antiquities, գիրք 12, գլուխ 10, բաժին 6: Հռոմեացիները լսեցին հրեաների խնդրանքը և նրանց տվեցին մի հրովարտակ՝ այսպիսի ձևակերպմամբ.—»

«Մենատի որոշումը՝ հրեաների ազգի հետ փոխօգնության և բարեկամության դաշինքի վերաբերյալ: Հռոմեացիներին ենթակա որևէ մեկին թույլատրելի չի լինի պատերազմ մղել հրեաների ազգի դեմ, և ոչ էլ օժանդակել նրանց, ովքեր այդպես են վարվում՝ նրանց ուղարկելով կամ հացահատիկ, կամ նավեր, կամ դրամ. և եթե որևէ հարձակում գործվի հրեաների վրա, հռոմեացիները պիտի օգնեն նրանց այնքան, որքան ի վիճակի են. և դարձյալ, եթե որևէ հարձակում գործվի հռոմեացիների վրա, հրեաները պիտի օգնեն նրանց: Եվ եթե հրեաները ցանկանան որևէ բան ավելացնել այս փոխօգնության դաշինքին կամ որևէ բան հանել դրանից, դա պիտի արվի հռոմեացիների ընդհանուր համաձայնությամբ: Եվ ինչպիսի հավելում էլ այսպես կատարվի, այն պիտի ունենա ուժ:՝ ‘Այս որոշումը,’ ասում է Հովսեփոսը, ‘գրվել է Հովհաննեսի որդի Եվպոդեմոսի և Եդիագարի որդի Հասոնի կողմից, այն ժամանակ, երբ Հուդան ազգի քահանայապետն էր, իսկ նրա եղբայր Սիմոնը՝ գործի

հրամանատարը: Եվ սա այն առաջին դաշինքն էր, որ հռոմեացիները կնքեցին հրեաների հետ, և այն իրականացվեց այս կերպ:» Ուրայա Սմիթ, Դանիելը և Հայտնությունը, 271:

Իմ պարտականությունը չէ բացատրել, թե ինչու Սմիթը մեջբերեց մ.թ.ա. 162 թվականը, բացի այն ենթադրությունից, թե դա տպագրական սխալ էր: Իմ միտքն այն է, որ ես հղում եմ անում այն շեշտադրմանը, որ նա դնում է այն բանի վրա, ինչը նա բնորոշում է որպես «մեկ ակնհայտ մեկնաբանական կանոն, ըստ որի մենք կարող ենք ակնկալել, որ ազգերը մարգարեության մեջ հիշատակվեն այն ժամանակ, երբ դրանք այնքան են միավորվում Աստծո ժողովրդի հետ, որ նրանց հիշատակումը անհրաժեշտ է դառնում սրբազան պատմության արձանագրությունները ամբողջական դարձնելու համար»: Երբ Սմիթը շեշտադրում է այդ կանոնը, նա նշում է, որ Հռոմը կապվեց Աստծո ժողովրդի հետ քսաներեքերորդ համարի «դաշինքի» ժամանակ՝ մ.թ.ա. 161 թվականին, սակայն Սմիթը նույն ժամանակ նաև նշում է, որ Հռոմն առաջին անգամ մարգարեական պատմության մեջ ներկայացվում է մ.թ.ա. 200 թվականին, այսինքն՝ մ.թ.ա. 161 թվականից երեսունինը տարի առաջ:

«Այժմ ներկայացվում է մի նոր գործություն՝ «քո ժողովրդի ավագանները». բառացիորեն, ինչպես ասում է եպիսկոպոս Նյուտոնը, «քո ժողովրդի կործանարարները»: Հեռու, Տիբերի ափերին, մի թագավորություն սնուցվում էր փառամոլ մտադրություններով և խավար խորհուրդներով: Սկզբում փոքր ու տկար լինելով՝ այն զարմանալի արագությամբ աճեց գործությամբ և կորովով, զգուշությամբ իր ուժը փորձելով այստեղ և այնտեղ և քննելով իր ռազմատենչ բազկի հզորությունը, մինչև որ, իր գործության գիտակցությամբ, համարձակորեն բարձրացրեց իր գլուխը երկրի ազգերի մեջ և անհաղթահարելի ձեռքով զավթեց նրանց գործերի ղեկը: Այդուհետև Հռոմի անունը կանգնում է պատմության էջի վրա՝ երկար դարերի ընթացքում աշխարհի գործերը կառավարելու և մինչև ժամանակի վերջը ազգերի մեջ հզոր ազդեցություն գործադրելու համար նշանակված»:

«Հռոմը խոսեց. և Սիրիան ու Մակեդոնիան շուտով տեսան, որ փոփոխություն է գալիս իրենց երազի տեսքի վրա: Հռոմեացիները միջամտեցին հոգուտ Եգիպտոսի երիտասարդ թագավորի՝ վճռելով, որ նա պիտի պաշտպանվի Անտիոքոսի և Փիլիպպոսի ծրագրած կործանումից: Մա մ.թ.ա. 200 թվականն էր և հռոմեացիների առաջին կարևոր միջամտություններից մեկն էր Սիրիայի և Եգիպտոսի գործերին»: Ուրիա Սմիթ, Daniel and the Revelation, 256:

Հռոմը առաջին անգամ մարգարեական պատումի մեջ ներկայացվում է մ.թ.ա. 200 թվականին, և այդ ներկայացումը՝ տասնչորսերորդ համարում, Դանիելի ամբողջ գրքում Հռոմի մասին ամենանշանակալից հիշատակությունն է, որովհետև հենց այդ համարն է, որ Հռոմը սահմանում է որպես այն խորհրդանիշը, որը հաստատում է տեսիլքը: Թե ինչու Սմիթը կարող էր շեշտադրել մարգարեության այդպիսի մի կանոն, ապա վկայակոչել մ.թ.ա. 161 թվականը, և միաժամանակ նաև մ.թ.ա. 200 թվականը նույնացնել որպես այն կետը, որտեղ Հռոմի իշխանությունը «ներկայացվեց», այն խնդիրը չէ, որ ես ցանկանում եմ լուծել: Եթե ես ունենամ մի հարց, որը լուծման կարիք ունի, ապա այն կլինի՝ արդյոք Սմիթի կողմից սահմանված այդ կանոնը վավեր է, թե ոչ:

Եթե այն վավեր է, ապա ես կպնդեմ, որ տասնչորսերորդ համարը պետք է մի կապ ունենա հրեաների հետ, որը տեղի էր ունեցել մ.թ.ա. 161 թվականի դաշինքից առաջ:

Ես հասկանում եմ, որ տասներեքից տասնհինգ համարների պատմությունը նույնացնում է վերջին օրերի մի պատմություն, երբ պապական Հռոմը ներխուժում է մարգարեական պատմության մեջ, և նա այդպես է անում Միացյալ Նահանգների հետ առնչությամբ, որոնք այդ պատմության մեջ Աստծո ժողովուրդն են: Քանի որ Հիսուսը միշտ վերջը պատկերում է սկզբի միջոցով, ապա մ.թ.ա. 200 թվականը, երբ հեթանոսական Հռոմը մտավ պատմության մեջ, պետք է կապ ունենա այդ պատմության մեջ եղող Աստծո ժողովրդի հետ: Հետևաբար, ես համաձայն եմ Սմիթի կանոնի հետ, նույնիսկ եթե նա մ.թ.ա. 200 թվականին Հռոմի և հրեաների միջև ոչ մի ուղղակի կապ չէր գտել:

Տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները նշում են Ռաֆիայի ճակատամարտի հաղթանակն ու դրա հետևանքը, որը տեղի ունեցավ մ.թ.ա. 217 թվականին՝ Սելևկյան կայսրության, որի առաջնորդն էր Անտիոքոս III Մեծը, կամ «Մեծը», և Եգիպտոսի Պտղոմեոսյան թագավորության, որի առաջնորդն էր Պտղոմեոս IV Ֆիլոպատոր թագավորը, միջև: Այս ճակատամարտը տեղի ունեցավ Կելե-Սիրիայի (հարավային Սիրիա) և հարավային Պաղեստինի նկատմամբ վերահսկողության համար մղվող պայքարի ընթացքում, որոնք վիճարկվող տարածքներ էին Պտղոմեոսյան և Սելևկյան թագավորությունների միջև: Պտղոմեոս IV Ֆիլոպատորի հաղթանակը Ռաֆիայում նրան հնարավորություն տվեց որոշ ժամանակ պահպանելու վերահսկողությունը Կելե-Սիրիայի և հարավային Պաղեստինի նկատմամբ:

Պանիումի ճակատամարտը, որը տեղի ունեցավ տասնյոթ տարի անց՝ մ.թ.ա. 200 թվականին, և որը հայտնի է նաև որպես Պանիում լեռան ճակատամարտ կամ Պանենասի ճակատամարտ, մղվեց Սելևկյան կայսրության՝ Անտիոքոս III թագավորի առաջնորդությամբ, և Եգիպտոսի Պտղոմեոսյան թագավորության՝ Պտղոմեոս V թագավորի առաջնորդությամբ, միջև:

Երեսունմեկ տարի անց՝ մ.թ.ա. 167 թվականին, Մակաբայեցիների ապստամբությունը՝ հրեական ապստամբություն ընդդեմ Սելևկյան կայսրության այն փորձերի, որոնց նպատակն էր ճնշել հրեական կրոնական սովորությունները և պարտադրել հելլենիստական մշակույթը, սկսվեց Մոդեին քաղաքում՝ փոքրիկ քաղաք Հուդայի երկրամասում, ներկայիս ժամանակակից Իսրայելի տարածքում:

Քննարկվող իրադարձությունը կապված էր տխրահռչակ հունական Սելևկյան տիրակալ Անտիոքոս IV Եպիփանեսի հետ, որը հրեական բնակչության վրա պարտադրել էր խիստ հելլենիստական սովորություններ, այդ թվում՝ հրեական կրոնական արարողությունների արգելումը և Երուսաղեմի Տաճարի պղծումը: Իր հրամանագրերը գործադրելու նպատակով Անտիոքոսը ներկայացուցիչներ էր ուղարկում զանազան քաղաքներ և գյուղեր՝ ստիպելու հրեա բնակիչներին ենթարկվել իր հրամաններին:

Մոդեռն սելեկյան պաշտոնյաներից մեկը ժամանեց՝ ի կատար ածելու թագավորի հրամանը՝ հրամայելով հրեա բնակիչներին մասնակցել հեթանոսական ծեսերի և ընծաներ մատուցել հունական աստվածներին: Մատաթիա անունով մի տարեց հրեա քահանա հրաժարվեց ենթարկվել այդ հրամանին և սպանեց թե՛ այն հրեային, որ առաջ էր եկել զոհը մատուցելու, թե՛ սելեկյան պաշտոնյային: Մատաթիայի և նրա ընտանիքի այս անհնազանդության արարքը նշանավորեց սելեկյան իշխանության դեմ Մակաբայական ապստամբության սկիզբը:

Մատաթիան և նրա հինգ որդիները, որոնց թվում էր նաև Հուդա Մակաբայեցին, փախան լեռները և սկսեցին պարտիզանական պատերազմ սելեկյան զորքերի դեմ: Ապստամբությունը վերջապես զորացավ և լայն աջակցություն ստացավ, ինչի հետևանքով հաջորդեց սելեկյանների դեմ ռազմական հաղթանակների մի ամբողջ շարք:

Մ.թ.ա. 167 թվականին Մոդեռնում տեղի ունեցած իրադարձությունները վճռորոշ պահ եղան հրեական պատմության մեջ՝ նշանավորելով Մակաբեական ապստամբության սկիզբը և օտար տիրապետության դեմ կրոնական ազատության ու անկախության համար մղված պայքարը: Երուսաղեմի երկրորդ տաճարի վերածումը, որը նշանավորում է այն պատմական իրադարձությունը, որ տոնվում է Հանուքայի ընթացքում, տեղի ունեցավ մ.թ.ա. 164 թվականին՝ քսաներորդերեքերորդ համարի «դաշինքից» երեք տարի առաջ:

Երուսաղեմը և Տաճարը վերագրավելուց հետո Մակաբայեցիները Տաճարը մաքրեցին հեթանոսական պղծություններից և վերականգնեցին այն իր պատշաճ կրոնական գործածությանը: Ավանդության համաձայն՝ նրանք գտան միայն մեկ անոթ օծված յուղ, որը բավական էր մենորան վառելու համար ընդամենը մեկ օր: Իրականում այդ իրադարձության որևէ ժամանակակից պատմական վկա գոյություն չունի, և միայն վեցերորդ դարում է, որ հրեական առակը հանդիպում է գրականության մեջ: Քույր Ուայթը ուրացող հրեական եկեղեցին համեմատում է կաթոլիկ եկեղեցու հետ՝ հասկապես ընդգծելով, որ երկու եկեղեցիներն էլ իրենց կրոնը հիմնավորում են մարդկային սովորությունների և ավանդությունների վրա: Ինչպես պապական եկեղեցու պատմության մեջ եղած բազմաթիվ զանազան հորինված հրաշքների պարագայում, այնպես էլ մեկ օրվա յուղի՝ ութ օր տևելու առակը պատմական որևէ վկա չունի:

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասներորդ համարը նույնացնում է քառասուներորդ համարի երեք պատերազմներից առաջինը, որոնք ես նախկինում բնորոշել եմ որպես սառը պատերազմի երեք պատերազմներ, ինչպես նաև՝ երեք միջնորդավորված պատերազմներ: Մի քույր հարցականի տակ դրեց իմ կողմից Ուկրաինական պատերազմը, որը այս երեք պատերազմներից երկրորդն է, սառը պատերազմների շարքում դասելը, որովհետև, ինչպես նա իրավացիորեն նկատեց, տեղի է ունեցել առատ մահ և ավերածություն: Այն, ինչ նախորդ հոդվածներում ես սահմանել եմ որպես «սառը պատերազմի» երեք պատերազմներ, այդպես է սահմանվել՝ այս երեք պատերազմների և Հայտնություն տասներեքի երկրի գազանի պատմության ընթացքում տեղի ունեցող երեք համաշխարհային պատերազմների միջև տարբերություն դնելու համար: Այս երեք

պատերազմները միջնորդավորված պատերազմներ են և այդպես էլ սահմանվել են:

Այսուհետ այս հոդվածներում ես մտադիր եմ այդ երեք պատերազմները կոչել «քառասուններորդ համարի երեք պատերազմներ» կամ միջնորդավորված պատերազմներ, որպեսզի վերացվի այն անհամապատասխանությունը, whereby տաք պատերազմը ճանաչվում է որպես սառը պատերազմ: Իմ սահմանմամբ՝ քառասուններորդ համարի երեք պատերազմները չեն ներառում 1798 թվականի պատերազմը, որը քառասուններորդ համարի մաս է կազմում, այլ միայն այն երեք պատերազմները, որոնք սկսվում են վերջի ժամանակից՝ 1989 թվականից, մինչև քառասունմեկերորդ համարի Կիրակնօրյա օրենքը: Այդ երեք պատերազմները առավել ճիշտ է բնորոշել որպես միջնորդավորված պատերազմներ, որոնք իրականացվում են հյուսիսի թագավորի և հարավի թագավորի միջև պատերազմի համատեքստում, որոնք քառասուններորդ համարի պատմության մեջ ներկայացնում են պատերազմը Կաթոլիկության (հյուսիսի թագավոր) և Կոմունիզմի (հարավի թագավոր) միջև:

Այդ երեք ճակատամարտերից առաջինը բնորոշում է կաթոլիկության հաղթանակը կոմունիզմի նկատմամբ 1989 թվականին, երբ պապականությունը, միանալով իր վստահված փոխանորդ Բանակին, որը ներկայացված էր Միացյալ Նահանգներով, 1989 թվականին sweeping away արեց Խորհրդային Միությունը, թեև Ռուսաստանը՝ գլուխը (կամ «ամրոցը»), կանգուն մնաց: Ներկայիս ուկրաինական պատերազմը դարձյալ կաթոլիկության և կոմունիզմի միջև մղվող ճակատամարտ է, որտեղ պապականությունը Ռուսաստանի դեմ որպես իր փոխանորդ օգտագործում է ուկրաինական կառավարությանը՝ իր նախկին փոխանորդ ուժի՝ Միացյալ Նահանգների, ինչպես նաև գլոբալիստական արևմտյան աշխարհի մնացած մասի աջակցությամբ: Այդ պատերազմը ներկայացված է տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարներում և ցույց է տալիս, որ կոմունիզմը (Ռուսաստանը) կհաղթի կաթոլիկությանը:

Այդ երեք վստահված պատերազմներից երրորդը ներկայացված է տասնհինգերորդ համարում՝ որպես Պանիումի ճակատամարտ: Այդ ճակատամարտը եղել է Պտղոմեական թագավորության (հարավի թագավորի) և Սելևկյան թագավորության (հյուսիսի թագավորի) միջև: Այդ ճակատամարտում կաթոլիկության վստահված բանակը կրկին Միացյալ Նահանգներն են:

1989 թվականի առաջին ճակատամարտում Միացյալ Նահանգների Հանրապետական եղջյուրի փոխանորդ բանակը պապականության կողմից գործի դրվեց՝ Խորհրդային Միության քաղաքական կառուցվածքը տապալելու համար, մինչդեռ նրա գլուխը (Ռուսաստանը) թողնվեց անխախտ: Երկրորդ ճակատամարտում, որը ուկրաինական պատերազմն է, նացիստների փոխանորդ բանակը պարտության է մատնվում Ռուսաստանի կողմից: Երրորդ ճակատամարտում Միացյալ Նահանգները՝ պապականության փոխանորդ բանակը, կրկին պարտության է մատնում հարավի թագավորին:

Երեք ճակատամարտերն իրենց վրա կրում են «Ճշմարտության» դրոշմը, ընդ որում առաջին և վերջին ճակատամարտերը մղվում են Միացյալ Նահանգների հաղթական միջնորդ Բանակի կողմից: Առաջին ճակատամարտում հարավի թագավորի գլուխը մնաց անվնաս, իսկ երրորդ ճակատամարտում Միացյալ Նահանգների միջնորդ Բանակը դառնում է հարավի թագավորի գլուխը: Երկրորդ միջնորդ Բանակը նաև պապականության միջնորդ Բանակն էր Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ընթացքում: Երկու դեպքերում էլ նացիզմի միջնորդ Բանակը պարտության է մատնվել և պիտի պարտության մատնվի: Պապականությունը լիովին հնազանդեցնում է իր բոլոր թշնամիներին մինչև տասնվեցերորդ համարը, երբ եռակի միությունն իրագործվում է:

«Պտղոմեոսը [Պուտինը] չունեի այն շրջահայացությունը, որպեսզի իր հաղթանակը լավ գործածեր: Եթե նա շարունակեր իր հաջողությունը, հավանաբար կդառնար Անտիոքոսի ամբողջ թագավորության տերը. բայց, բավարարվելով միայն մի քանի սպառնալիքներով ու մի քանի ահաբեկիչ խոսքերով, նա խաղաղություն կնքեց, որպեսզի կարողանար անձնատուր լինել իր գազանային կրքերի անընդհատ և անսանձ հաճույքներին: Այսպես, հաղթելով իր թշնամիներին, նա պարտվեց իր արատներից և, մոռանալով այն մեծ անունը, որ կարող էր հաստատել, իր ժամանակն անցկացնում էր խրախճանքների և անառակության մեջ:»

«Նրա սիրտը բարձրացավ իր հաջողությամբ, սակայն դրանով նա զորացած լինելուց հեռու էր, որովհետև այն անպատվաբեր կերպով գործածելու հետևանքով իսկ իր իսկ հպատակները ապստամբեցին նրա դեմ»: Ուրիա Սմիթ, Daniel and the Revelation, 254.

Պուտինի հաղթանակը նրա վախճանը նշանավորում է նաև երկրորդ վկայությամբ, որը կապված է հարավային թագավորություն Հուդայի թագավոր Օզիայի հետ, որի սիրտն էլ բարձրացավ իր ռազմական հաղթանակների պատճառով, և ապա, ինչպես Պտղոմեոսը, փորձեց սրբարանում կատարել քահանաների գործը, ու բորոտությամբ զարկվեց և անմիջապես հեռացվեց իշխանությունից: Ուկրաինական պատերազմում Պուտինի հաղթանակը նշանավորում է նրա վախճանի սկիզբը՝ որպես հարավի թագավորի (աթեիզմի թագավորի): Նրա վախճանը նախատիպավորված էր քառասուններորդ համարի մարգարեական հարավի թագավորի (Ֆրանսիա) սկզբով, որը ցույց էր տալիս մի հեղափոխություն, որ տապալեց առաջնորդությունը, ինչպես պատահեց Պտղոմեոսի դեպքում: Պուտինի վախճանը ներկայացված էր նաև Խորհրդային Միության վախճանով, երբ առաջնորդը (Գորբաչովը) լուծարեց Խորհրդային Միությունը և անմիջապես պաշտոն ստանձնեց Միավորված ազգերի կազմակերպությունում՝ վերջին օրերի գլոբալիստական աթեիզմի, հարավի թագավորի, խորհրդանիշում: Ուկրաինայում Պուտինի հաղթանակից հետո նա նաև նախատիպավորվում է Նապոլեոնով Վաթեռլոյում և դրան հաջորդած աքսորով, ինչպես նաև Օզիա թագավորով՝ իր բորոտությամբ և դրան հաջորդած աքսորով, ինչպես նաև Պտղոմեոսի հարբած վախճանով և 1989 թվականին Խորհրդային Միության վախճանով:

Պանիումի ճակատամարտը տեղի ունեցավ մ.թ.ա. 200 թվականին, և հենց այդ նույն տարում Հռոմը բացեիբաց միջամտում է պատմությանը: Նրանց մուտքը

մարգարեական պատում նախորդում է տասնվեցերորդ խոսքում ներկայացված և մ.թ.ա. 63 թվականին կատարված Երուսաղեմի նվաճմանը, այն ժամանակ, երբ նա հայտարարեց, թե Եգիպտոսում մանկահասակ թագավորի պաշտպանն է: Քառասուներորդ խոսքի երրորդ ճակատամարտում, որում ներգրավված են հյուսիսի և հարավի թագավորները, պապականությունը կրկին կմտնի պատմության մեջ՝ ձևանալով, թե Ռուսաստանի պաշտպանն է: Այդ նույն ժամանակ, նախատիպում, Սելևկոսը Պանիումի ճակատամարտում հաղթեց Պտղոմեոսին՝ այսպիսով ցույց տալով, որ Միացյալ Նահանգները՝ պապականության փոխանորդ Բանակը քառասուներորդ խոսքի առաջին և վերջին ճակատամարտերում, հաղթում է «Եգիպտոսին» (հարավի թագավորին):

Ք.ա. 200 թվականին խորհրդանշականորեն տեսնում ենք պապականությունը, քանի որ Տյուրոսի պոռնիկը սկսում է երգել իր պոռնկության երգերը՝ նախապես վեցերորդ խոսքի կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ կայանալիք եռակի միության առջև: Միննույն ժամանակ Միացյալ Նահանգները հաղթում է Միավորված ազգերի կազմակերպությանը՝ այդպիսով ամրապնդելով իր դիրքը որպես տասը թագավորների գլխավոր թագավոր: Եռակի միության բոլոր այն գործընթացները, որոնք կատարվում են կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որոշվում են մինչև տասնվեցերորդ խոսքը:

Վիշապի գործության քաղաքական կառուցվածքը, ինչպես ներկայացված է Միավորված ազգերի կազմակերպությամբ, տասնվեցերորդ համարում համաձայնում է իր քաղաքական կառուցվածքը տալ գազանին, սակայն մինչ այդ անելը՝ պապականությունը նվաճում է վիշապի կրոնը: Հեթանոսությունը պետք է կրկին վերացվի: Բողոքականությունը վերացվեց Ռեյգանի տարիներին՝ քառասուներորդ համարի առաջին ճակատամարտում, և վերջին Հանրապետական նախագահի ժամանակ վիշապի կրոնը նույնպես կենթարկվի կաթոլիկության կրոնին, ինչպես եղավ 508 թվականին: Պապականության գահի վրա դրվելուն հակադրվող որևէ կրոնական դիմադրություն վերացնելու գործընթացը սկսվեց Ռեյգանի տարիներին և ավարտվում է Թրամփի տարիներին: Կաթոլիկության դեմ ուխտադրուժ բողոքականության դիմադրությունը վերացվեց քառասուներորդ համարի առաջին ճակատամարտում, իսկ հոգևորականության դիմադրությունը կվերացվի քառասուներորդ համարի վերջին ճակատամարտում:

Մարդկային իրադարձությունների նույն բարդ փոխազդեցության մեջ ուխտադրժող բողոքականությունը պետք է հաստատի իրեն որպես Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի տասը թագավորների վրա կրոնական և քաղաքական իշխանություն: Այսպիսով, Պանիումի ճակատամարտը ցույց է տալիս այն պահը, երբ Միացյալ Նահանգները հաղթում են Միավորված ազգերի կազմակերպությանը՝ հենց տասնվեցերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքից առաջ:

Մարգարեության հաստատված կանոն է, որ վիշապը, գազանը և սուտ մարգարեն յուրաքանչյուրը ունեն իրենց հատուկ մարգարեական բնութագրերը: Այդ մարգարեական բնութագրերից մեկն այն է, որ գազանը (Կաթոլիկությունը) մարգարեորեն միշտ տեղակայված է Հոռմ քաղաքում: Սուտ մարգարեն մարգարեորեն

միշտ տեղակայված է Միացյալ Նահանգներում: Սակայն վիշապի պարագայում այն բնութագրի, թե որտեղ է վիշապը մարգարեորեն տեղակայված, այն է, որ նա միշտ շարժվում է: Վիշապը սկսեց երկնքում, ապա եկավ Եդեմի պարտեզ, և ի վերջո վիշապը տեղակայվում է Եգիպտոսում:

Խոսիր և ասա. այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա ես քեզ դեմ եմ, ո՛վ Եգիպտոսի թագավոր փարավոն, այն մեծ վիշապ, որ պառկած է իր գետերի մեջտեղում, և որ ասել է. «Իմ գետը իմն է, և ես այն ինձ համար եմ ստեղծել»: Եզեկիել 29:3.

Վիշապի մարգարեական տեղադրությունը փոխվում է: Հովհաննեսի ժամանակ վիշապի աթոռը, որը ներկայացնում է նրա գահը, նույնացվում էր որպես գտնվելով Պերգամոսում:

Եվ Պերգամոսի եկեղեցու հրեշտակին գրի՛ր. Այս է ասում նա, որ ունի երկսայրի սուր սուրբ. Գիտեմ քո գործերը և թե որտեղ ես բնակվում՝ այնտեղ, ուր Սատանայի աթոռն է. և ամուր բռնել ես իմ անունը, և չես ուրացել իմ հավատը, նույնիսկ այն օրերին, երբ Անտիպասը՝ իմ հավատարիմ վկան, սպանվեց ձեր մեջ, այնտեղ, ուր Սատանան է բնակվում: Հայտնություն 2:12, 13.

Հեթանոսական Հռոմի գործելակերպն այն էր, որ բոլոր այն հեթանոսական աստվածություններին, որոնց հետ իրենք առնչվում էին, բերում էին Հռոմ քաղաք և ներկայացնում Պանթեոն տաճարում: Ահա թե ինչու Դանիելը արձանագրում է, որ «նրա սրբարանի տեղը ցած գցվեց»: Հեթանոսական Հռոմի սրբարանի տեղը Հռոմ քաղաքն էր, որը Կոստանդինի կողմից ցած գցվեց 330 թվականին, սակայն այն սրբարանը, որ «Հռոմում» էր, Պանթեոն տաճարն էր, Pan-Theon՝ նշանակելով «բոլոր աստվածների տաճարը»: Հռոմեացիները Սատանայի աթոռի տեղը Պերգամոսից փոխադրեցին Պանթեոն տաճար: Քույր Ուայթը տեղեկացնում է մեզ, որ հեթանոսական Հռոմը վիշապն է:

«Այսպիսով, մինչ վիշապը, գլխավորապես, ներկայացնում է Սատանային, նա, երկրորդական իմաստով, հեթանոսական Հռոմի խորհրդանիշն է»: The Great Controversy, 439.

Հեթանոսական Հռոմը բաժանվեց տասը ազգերի, և Ֆրանսիան դարձավ հարավի թագավորը, երբ Ֆրանսիական հեղափոխության ժամանակ ներմուծեց Եգիպտոսի աթեիզմը: Մինչև 1917 թվականը վիշապը Ֆրանսիայից տեղափոխվել էր Ռուսաստան: Տասներորդ համարը ներկայացնում է 1989 թվականը, իսկ տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները ներկայացնում են «սահմանագծի» ճակատամարտերը (Ռաֆիա և Ուկրաինա), իսկ Պանիոմի ճակատամարտը ներկայացնում է երրորդ քայլը, որ պապականությունը իրագործում է, երբ տասնվեցերորդ համարում ապահովում է եռակի միությունը: Դա ներկայացնում է քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

Երբ Հիսուս եկավ Կեսարիա Փիլիպպեի կողմերը [Պանիում], Իր աշակերտներին հարցրեց՝ ասելով. «Մարդիկ ո՞ւմ են ասում Ինձ՝ Մարդու Որդու, լինել»։ Եվ նրանք ասացին. «Ոմանք ասում են՝ Հովհաննես Մկրտիչը, ուրիշներ՝ Եղիան, իսկ ուրիշները՝ Երեմիան կամ մարգարեներից մեկը»։ Նա նրանց ասաց. «Իսկ դուք ո՞ւմ եք ասում, թե Ես եմ»։ Եվ Սիմոն Պետրոսը պատասխանեց ու ասաց. «Դու Քրիստոսն ես՝ կենդանի Աստծու Որդին»։ Եվ Հիսուսը պատասխանեց ու նրան ասաց. «Երանի՛ք եզ, Սիմոն Բար-Յովնա, որովհետև մարմինն ու արյունը չէ, որ քեզ հայտնեց այս, այլ Իմ Հայրը, որ երկնքում է։ Եվ Ես էլ քեզ ասում եմ, որ դու Պետրոս ես, և այս վեմի վրա պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները նրան պիտի չհաղթեն։ Եվ քեզ պիտի տամ երկնքի արքայության բանալիները. և ինչ որ կապես երկրի վրա, կապված պիտի լինի երկնքում, և ինչ որ արձակես երկրի վրա, արձակված պիտի լինի երկնքում»։ Այն ժամանակ պատվիրեց Իր աշակերտներին, որ ոչ ոքի չասեն, թե Ինքը Հիսուսն է՝ Քրիստոսը։ Այդ ժամանակվանից Հիսուսը սկսեց Իր աշակերտներին ցույց տալ, թե Իրեն պետք է գնալ Երուսաղեմ, և շատ չարչարանքներ կրել ծերերից, քահանայապետներից ու դպիրներից, և սպանվել, և երրորդ օրը հարություն առնել։ Մատթեոս 16:13–21: